

det, der er tænkt som Normalbidraget — til 72 Kr. for hvert Barn, medens man i en Nabokommune, hvor der er en anden Enke, som ogsaa har 800 Kr., men kun 1 Barn, giver hende det samme Bidrag. Dette vil man finde uretfærdigt, og Amtmanden vil da være i Stand til at sige: Da jeg var i den Kommune, forelaa der der et Tilfælde, hvor den paagældendes økonomiske Stilling var akkurat den samme, men hun havde ikke nær saa mange Børn — eller hun havde flere Børn, ligesom det nu kan være. Det er paa denne Maade, Amtmanden er tænkt at skulle kunne medvirke i regulerende Retning, og der er ikke tænkt paa, at han i Almindelighed skulde afgøre, hvorvidt den paagældende er trængende, eller i hvilken Grad hun er trængende. Men naar Oplysningerne ere skaffede til Stede, er Amtmanden i Stand til at se, om man behandler Folk, der staa ens, paa samme Maade i de forskellige Kommuner. Dette er vist ikke helt uden Betydning. Men ogsaa dette er i Sammenligning med det store Spørgsmaal af mindre Vægt, saa jeg skal gerne være med til at træffe andre Bestemmelser i saa Henseende.

Jeg beder dog om, at man vil erindre, at der ikke her er Tale om en Fastsættelse af en Fattighjælp for et Aar, saa at man maaske næste Aar kan fastsætte noget andet. Nej, det er et fast Bidrag til de paagældende. Det var dette, der skulde opnaas, at de paagældende Enker skulde blive stillede ligesom de Mødre, der have Børn udenfor Ægteskab, saa at de vide, at saa længe Forholdene ikke blive bedre, end de ere i Øjeblikket, eller de ikke gifte sig, kunne de hvert Aar være sikre paa at faa saa og saa meget, eller hvis vedkommende anbringer sine Børn i Pleje eller regner med, at hun kan blive ved at fortsætte den lille Forretning, den Smaahandel, eller hvad det nu kan være, som hun har etableret i Byen, faar hun saa og saa meget til sine Børn. Det var denne Sikkerhed, der skulde skaffes til Stede, og derfor kan man ikke have det saaledes, at de hvert Aar skulle spørge: Hvor meget kunne vi faa i Aar? Nej, det samme Bidrag skal være sikret den paagældende, for saa vidt hendes økonomiske Forhold ere uforandrede; hun har Ret til at kræve det. Det er altsaa en lidt anden Virksomhed end den, Kommunalbestyrelsen eller Fattigudvalget i Almindelighed har.

For Resten har det interesseret mig, at man har ment, at der kunde være Tale om en Samvirken mellem Hjelpekassen og Kommunalbestyrelsen. Men, det er det,

der foreslaas. Jeg har søgt at gøre det saa let virkende som muligt. Jeg er gaaet ud fra, at i de Kommuner, hvor man har Fattigudvalg, vælger man Formanden for Fattigudvalget til sammen med den, der vælges af Hjelpekassens Bestyrelse — og jeg er gaaet ud fra, at det bliver Formanden — og Amtmanden at bestemme Bidragene, og det vil sige, at det bliver de to førstnævnte, der sidde inde med Kendskabet til de paagældende Personer, idet de for de 17—18,000 Enker og Enkemænd, der er Tale om allerede straks, sidde inde med Kendskab for det store Flertals Vedkommende derved, at de have været med til at yde de paagældende Understøttelser, være sig gennem Fattigvæsenet eller gennem Hjelpekassen, og for Fremtidens Vedkommende tror jeg at kunne gaa ud fra, at i de allerfleste Tilfælde ville de paagældende Enker og Enkemænd have faaet Understøttelse af Hjelpekassen, inden det Dødsfald indtræffer, som medfører, at de skulde have et Underholdsbidrag fastsat. Jeg er i hvert Fald gaaet ud fra, at vi paa den her foreslaaede Maade sikre os det største Kendskab til de paagældendes Stilling.

Det glæder mig, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), selv om han kunde ønske, at man paalagde Staten Halvdelen og Kommunen den anden Halvdelen af Udgiften, dog kunde ækkviescere ved det her foreslaaede, og jeg vil henstille, at man bliver ved dette. Jeg er taknemmelig for, at det ærede Medlem, der har interesseret sig saa meget for denne Sag, ser saa stort paa den, at han siger: Naar blot vi kunne faa Sagen gennemført, lad os saa tage den, selv om vi skulde gaa ind paa det her foreslaaede: en Trediedel for Staten og to Trediedele for Kommunerne. Jeg tror, at vi under Hensyn til Statens Stilling saa vel som ogsaa til Sagen i sin Almindelighed bør holde os til det, jeg har foreslaaet.

Af enkelte Medlemmer har der været talt om, at man maaske skulde gaa til en anden Fordeling mellem Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen, og jeg erkender, at der godt kan peges paa adskillige Skavanker ved en Fordeling som den, her er foreslaaet. Men den her foreslaaede er den nugældende for al Understøttelse, hvad enten denne har Fattighjælps Virkninger eller ikke. Der er ikke noget Forhold, hvor man ikke har denne Fordelingsmaade: $\frac{1}{4}$ paa Opholdskommunen og $\frac{3}{4}$ paa Forsørgelseskommunen, og jeg har ikke anset det for rigtigt paa dette Omraade at foreslaa et andet Fordelingsforhold. Jeg kan ikke se, at det kan begrundes at tage en anden